

Иерон. И сестра на единъ момъкъ който се казва Алкидасъ, единъ отъ най-прочутитъ борци въ столицата.

Сган. Да, да. Прочее какъ ви се вижда сичко това?

Иерон. Слушай го какъ ми се вижда! вѣнцитъ, по-скоро, вѣнцитъ!

Сган. Благодаржъ ви, Господинъ Иерониме, за добритъ ви съвѣти, и ви призовавамъ довечера на свадбата ми.

Иерон. Съ сѣко благодарение. Най-вече за да покажжъ вамъ и на Госпожица Доримена привязанността си.

Сган. Съ думи не можъ ви искажа задоволствието си.

Иерон. О! Госпожица Доримена, младата и хубава дъщеря на Господинъ Алакантора, и сестра на борецътъ Алеида, вѣнчавана съ Господинъ Сганарела, който носи на рамената си само педесетъ и осемъ! годинки! *(Сваля шапката си и поздравляюшъ го, заднимъ се отправя къмъ вратата).* О! какво хубаво задомяване! какво прекрасно задомяване! какво благополучно задомяване! какво достойно задомяване!

Сган. Благодарижъ, благодарижъ! . . . Това задомяване се предеказва благополучно. Дѣто и да го казахъ, причини радостъ, смѣхъ и хиледи други нѣшта! . . . Но кой иде. *(Като вижда Доримена).* О! най-привлекателна дѣвице на свѣтътъ! И има ли човѣкъ, който, отъ ка ижъ види, да не настърхнува отъ желание за да ижъ направи своя-си?

ЯВЛЕНИЕ III.

Доримена и Сганарель.

Дор. *(Въ джното на сцѣната къмъ единъ слуга).* Ти чакай тука безъ да мърднешъ.

Сган. *(Като се приближава до неѣ).* Кждѣ отивашъ, любезнейшая ми; кждѣ отивашъ, куклице моя; бжджшита съруго на бжджштий си съругъ Сганарела; не ми ли отговаряшъ?